

KRÁĽOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

TAJOMSTVO
SÍDLA
CHIMNEYS

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Tento preklad vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Agatha Christie: *The Secret of Chimneys*
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

The Secret of Chimneys Copyright © 1925 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Tajomstvo sídla Chimneys* © 2022 Agatha Christie
Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Peter Greenway / Arcangel

ISBN 978-80-220-2426-6

*Venujem synovcovi
ako spomienku na Comptonský hrad
a deň strávený v zoolologickej záhrade.*

ANTHONY CADE PRIJME ÚLOHU

1

„Džentlmen Joe!“

„Páni, žeby Jimmy McGrath?“

Zvítanie vzbudilo záujem skupinky turistov, siedmich unavených žien a troch spotených mužov. Sprievodca pán Cade očividne natrafil na starého známeho. Všetci Cadea obdivovali, bol vysoký, štíhly, opálený a bezprostredný, dokázal hasiť nedorozumenia a udržiavať dobrú náladu. Jeho priateľ však pôsobil trochu zvláštne. Aj on bol vysoký, no zavalitejší, nepôsobil elegantne, skôr tak, ako spisovatelia zvyčajne vykresľujú hostinských. Zaujímavá postavička. Napokon práve preto cestujeme do cudziny, aby sme spoznali zvláštnosti osobne, nielen z kníh. Turisti sa zatiaľ v meste Bulawayo dosť nudili. Slnko neznesiteľne páľilo, hotel neponúkal ktovieaké pohodlie, už sa nevedeli dočkať, kedy vyrazia do národného parku Matobo. Tu v podstate nebolo kam ísť. Našťastie pán Cade ich vzal aspoň na nákup pohľadníc – treba uznať, že vybrať sa dalo skutočne od výmyslu sveta.

Anthony Cade s priateľom ustúpili kúsok bokom.

„Čo tu robíš, preboha, s tým krdľom žien?“ žasol McGrath. „Zakladáš si hárem?“

„No akurát, s týmito?“ zaškeril sa Anthony. „Pretri si oči!“

„Hneď som si hovoril, že máš asi zakalený zrak.“

„Ja mám dobré oči, ale ty asi potrebuješ okuliare. Člo-

veče, to sú turisti, robím im sprievodcu – cez agentúru *Castle tours*.“

„Prepánajána, čo ťa dohnalo k takej práci?“

„Katastrofálny nedostatok peňazí. Môžem ťa ubezpečiť, že je to drina.“

„Nikdy si nebol zvyknutý poriadne makať,“ uškrnul sa Jimmy.

Anthony pustil uštipačnú poznámku jedným uchom dnu, druhým von.

„Dúfam, že sa mi čoskoro naskytnie niečo iné,“ utrúsil s nádejou v hlase. „Nádej zomiera posledná.“

„Ak sa niekde niečo zomelie, skôr či neskôr sa tam vynorí Anthony Cade,“ zasmial sa Jimmy. „Máš nos na patálie a deväť životov ako mačka. Kde by sme sa mohli v pokoji porozprávať?“

„Musím odviešť tento kotkodákajúci krádeľ k hrobu Cecilia Rhodesa,“ vzdychol si Anthony.

„Dobrý nápad,“ prikývol Jimmy. „Cesta ich zmorí, vrátia sa utrmácaní, zalezú do postele a my si potom podebatujeme pri pohárik.“

„Platí. Tak zatiaľ, Jimmy.“

Anthony sa vrátil ku skupinke. Slečna Taylorová, najmladšia a najkokeťnejšia z prítomných dám, sa naňho okamžite vrhla.

„Nejaký váš známy, pán Cade?“

„Áno, priateľ z čias nevinnej mladosti.“

„Veľmi zaujímavý človek,“ zachichotala sa.

„Odkážem mu to.“

„Ale, pán Cade, hádam by ste mu to nechceli vytárat?! To sa nepatrí! Ako vás to oslovil?“

„Džentlmen Joe.“

„Aha, áno. Vy sa voláte Joe?“

„Veď viete, že som Anthony.“

„Vy jeden!“ hrešila ho slečna Taylorová žartom.

Anthony dokonale ovládal sprievodcovské umenie, snažil sa obmedzovať výlučne na pracovné povinnosti. No okrem toho, že vybavoval nevyhnutné cestovné záležitosti, často musel upokojuvať ufrflaných starých pánov, keď sa im niečo znepečilo, dozeral, aby dámy v rokoch mali príležitosť kúpiť si pohľadnice a flirtovať s mužmi pod štyridsať – to bol častý jav, hľadali dvojzmysly aj v tých najnevinnejších poznámkach.

Slečna Taylorová znovu vyrazila do útoku.

„Tak prečo vám hovoril Joe?“

„Zo žartu.“

„A džentlmen?“

„Tiež zo žartu, veď ma poznáte.“

„Nebudte skromný, pán Cade,“ protestovala rázne. „Práve včera papá konštatoval, aký ste zdvorilý a úslužný.“

„Pekné od neho, slečna Taylorová.“

„Všetci sme sa zhodli na tom, že sa správate ako pravý gavalier.“

„Som poctený.“

„Ale ba, veď je to pravda.“

„Šľachetné srdce je viac než šľachtická korunka,“ poznamenal Anthony úplne od veci – ani sám celkom nechápal, čo tým chcel povedať. Už sa nevedel dočkať, kedy bude čas obeda.

„Alfred Tennyson, Lady Clara Vere de Vere. Nádherná báseň. Ste milovník poézie, pán Cade?“

„V prípade krajnej núdze môžem skúsiť aj niečo zarecitovať. Čujte, Casabianca od Felicie Dorothy Hemansovej: Chlapec na horiacej palube stál, ostal na lodi už celkom sám. Viac, bohužiaľ, neviem, ale zvyšok dokážem zahrať. Chlapec na horiacej palube stál – hú, hú, hú, to hučí oheň, šľahajú plamene; ostal na lodi už cel-

kom sám – na tomto mieste pobežujem hore-dolu ako besný pes.“

Slečna Taylorová vyprskla do smiechu.

„Aha, pozrite sa na pána Cadea. No nie je zábavný?“

„Najvyšší čas dať si predpoludňajší čaj,“ rezolútne vyhlásil Anthony. „Podťe, za rohom je príjemná kaviareň.“

„Dúfam, že čaj je v cene zájazdu,“ nádejala sa pani Caldicottová hlbokým hlasom.

„Predpoludňajší čaj si platí každý sám,“ upozornil sprievodca.

„Mrzuté.“

„Život je plný nástrah,“ poznamenal Anthony s úsmevom.

„Čakala som to,“ vyhlásila pani Caldicottová a oči jej žiarili, akoby sa jej práve podarilo preskočiť hlbokú priepasť. „Preto som si na raňajkách trochu čaju odiala, zohrejem ho na liehovom variči. Podť, tatko.“

Manželia Caldicottovci víťazoslávne odplávali do hotela, ešte aj od chrbta bolo vidieť, že dáma je sama so sebou navýsost spokojná.

„Panebože, svet je zaľudnený zvláštnymi bytosťami,“ zamumlal Anthony, keď viedol zvyšok skupiny do kaviarne. Slečna Taylorová mu cupitala po boku a nadviazala na začatý rozhovor.

„Ako dlho ste sa s tým priateľom nevideli?“

„Aspoň sedem rokov.“

„Zoznámili ste sa v Afrike?“

„Áno, ale nie v týchto končinách, vo vnútrozemí, kde ešte žijú ľudozrúti. Bol spútaný a už ho chceli hodiť do kotla. Zachránili sme ho v poslednej chvíli.“

„Ako?“

„Vznikla menšia šarvátka. Časť divochov sme postrieľali, ostatní vzali nohy na plecia.“

„Vy teda máte za sebou dobrodružný život.“

„Nič mimoriadne, ubezpečujem vás.“

Zjavne mu však neverila.

Keď okolo desiatej večer dorazil Anthony Cade, Jimmy McGrath už mal pripravených niekoľko fliaš.

„Potrebujem niečo silné, James,“ poprosil ho. „Musím sa spamätať.“

„Verím, človeče. Za nič na svete by som nerobil to, čo ty.“

„Ponúkni mi niečo iné a hneď beriem.“

McGrath nalial najprv sebe, pozrel sa skúseným okom, odtisol pohárik nabok a nalial druhý.

„To myslíš vážne, kamarát?“

„Čo?“

„Že by si túto prácu zavesil na klinec, keby si dostal inú ponuku?“

„Čo, vari pre mňa niečo máš? Prečo to nevezmeš sám?“

„Aj som uvažoval, ale nie je to nič pre mňa.“

Anthony sa prudko zamyslel.

„Prečo? Hádám ti len neponúkli miesto v nedeľnej škole?“

„Myslíš, že by mi niekto dovolil učiť detičky?“

„Keby ťa poznali, tak určite nie.“

„Neboj sa, toto je celkom iná káva.“

„Niečo v Južnej Amerike? V poslednom čase sledujem tamojšie dianie, v jednej z malých republík sa chystá prevrat.“

McGrath sa usmial.

„Viem, že zbožňuješ revolúcie, hlavne, aby bola poriadna mela.“

„Myslím, že by ocenili môj talent. V krízových situáciách viem byť sakramentsky prospešný – na hociktorej

strane konfliktu. Vždy lepšie než zarábať si na živobytie takto potupne.“

„Túto tvoju teóriu poznám. Nie, misia, o ktorej je reč, nemá byť v Južnej Amerike, ale v Anglicku.“

„V Anglicku? Návrat hrdinu do vlasti? Čo myslíš, môžu človeka po siedmich rokoch naháňať pre nezaplatené účty?“

„Pochybujem. Chceš vedieť viac?“

„Som samé ucho. Len stále nechápem, prečo tú príležitosť nevyužiješ sám.“

„Pretože idem hľadať zlato. Hlboko do vnútrozemia.“

Anthony zahvízdal.

„To ťa vždy lákalo, Jimmy, odkedy ťa poznám. Je to tvoj koníček. Koľkokrát si sa už popáčil?“

„Raz mi to vyjde, uvidíš.“

„Každý má na niečo slabosť – ja na revolúcie, ty na drahé kovy.“

„Poviem ti, o čo ide. Isto si už počul o Hercoslovensku.“

Anthony prudko zdvihol zrak.

„O Hercoslovensku?“ hlesol.

„Áno. Čo o ňom vieš?“

Anthony chvíľu váhal s odpoveďou.

„Len to, čo každý. Je to štát na Balkáne,“ doloval v pamäti. „Netuším, aké rieky tam tečú, nepoznám najvyššie pohoria, ale je ich tam dosť. Hlavné mesto Ekarešť. Obyvateľstvo tvoria prevažne zbojníci. Národnou záľubou sú vzbury a kráľovraždy. Posledného kráľa Mikuláša Štvrtého zabili asi pred siedmimi rokmi a vyhlásili republiku. Zaujímavá krajina. Mohol si rovno povedať, že ide o Hercoslovensko.“

„Len nepriamo.“

Anthony sa zatváril znechutene.

„Si nemožný, James,“ vyčítal mu. „Mal by si s tým nie-

čo robiť. Keby takto od vecí rozprávala Šeherezáda, zodrli by ju z kože.“

Jimmy nechal jeho poznámku bez povšimnutia.

„Vieš niečo aj o grófovi Stylptičovi?“ pýtal sa ďalej.

„Dobre, že si mi ho pripomenul,“ potešil sa Anthony. „Toho poznajú aj tí, ktorí v živote nepočuli o Hercoslovensku. Výkvet Balkánu. Najvýznamnejší štátnik moderných čias – a zároveň najväčší lump, bolo ho treba obesiť. Závisí od uhla pohľadu a od toho, ktoré noviny vezmeš do ruky. Ale isté je, že na grófa Stylptiča sa bude spomínať ešte dlho potom, čo sa my dvaja obrátíme na prach, James. Každý ťah a protiťah na Blízkom východe za posledných dvadsať rokov niesol jeho pečať. Diktátor, vlastenec, štátnik – nikto o ňom nevie nič bližšie, len to, že bol dokonalým kráľom intríg. No a čo s ním?“

„Bol predsedom vlády Hercoslovenska, preto som tú balkánsku krajinu spomenul hneď na úvod.“

„Nemáš zmysel pre postupnosť, Jimmy. Proti Stylptičovi je Hercoslovensko úplne bezvýznamné. Je to len jeho rodisko, vstúpil tam do verejného života. Ale nezomrel už náhodou?“

„Áno, pred dvoma mesiacmi v Paríži. No to, o čom rozprávam, sa udialo dávnejšie.“

„Zatiaľ vôbec nie je jasné, o čom rozprávaš,“ hneval sa Anthony.

Jimmy pochopil výčitku a rýchlo pokračoval.

„Stalo sa to takto. Asi pred štyrmi rokmi som bol v Paríži. Raz večer som kráčal opustenou štvrťou a natrafil som na skupinku gaunerov, mlátili slušne vyzerajúceho staršieho pána. Neznášam presilové hry, tak som sa okamžite zamiešal do šarvátky a dal som tým lotrom príučku. Taký výprask ešte nedostali, zmizli ako gáfor.“

„Šľachetné,“ pochválil ho Anthony. „Škoda, že som tú ruvačku nevidel.“

„Zas až také divadlo to nebolo,“ skromne poznamenal Jimmy. „Ale ten zachránený mi bol neskonale vďačný. Očividne mal dosť pod čapicou, no ešte bol natoľko pri zmysloch, že zo mňa vymámil meno a adresu a na druhý deň sa mi prišiel poďakovať – vo veľkom štýle. Až vtedy som zistil, že som zachránil grófa Stylptiča. Býval v Bois.“

Anthony prikývol.

„Áno, po vražde kráľa Mikuláša sa presťahoval do Paríža. Volali ho naspäť do Hercoslovenska, chceli, aby sa stal prezidentom, ale nepristúpil ani na jedno, ani na druhé. Ostal verný monarchistickému presvedčeniu, no povrávalo sa, že má prsty vo všetkých zákulisných pletkách na Balkáne – a nebohý gróf Stylptič mal veľmi dlhé prsty.“

„Spomínaš si, že Mikuláš Štvrtý mal zvláštny vkus na ženy?“ spýtal sa Jimmy.

„To je pravda,“ potvrdil Anthony. „Veď na to aj, chudák, doplatil. Oženil sa s istou akože umelkyňou z parížskeho kabaretu, hoci nebola hodna ani morganatického sobáša. Pobláznila ho, zatúžila stať sa kráľovnou. Znie to neuveriteľne, ale dosiahla svoje. Vydával ju za grófkú Popovskú, alebo tak nejako, tvrdil, že jej v žilách koluje krv Romanovovcov. Dvaja arcibiskupi ich s nevôľou zosobášili v ekareštskej katedrále a potom ju korunovali za kráľovnú Varagu. Mikuláš spracoval svojich ministrov, myslel si, že to bude stačiť, ale zabudol na ľud – ten si v Hercoslovensku potrpí na konvencie, pokiaľ ide o aristokraciu, neznáša faloš. Moc kruto potláčala reptanie a odpor, no počas poslednej veľkej vzbury rebeli zaútočili na palác, zavraždili kráľa aj kráľovnú a vyhlásili republiku. V Hercoslovensku však nezavládol pokoj, stále

to tam vrie. Už zabili jedného či dvoch prezidentov, asi preto, aby nevyšli z cviku. Ale *revenons à nos moutons*, vráťme sa k tomu, že ti gróf Stylptič poďakoval za záchranu.“

„Áno, a tým sa celá záležitosť skončila. Vrátil som sa do Afriky, pustil som ju z hlavy. Spomenul som si až pred dvoma týždňami, keď som nečakane dostal balíček – puťoval za mnou ktovieako dlho. V novinách som sa dočítal, že gróf Stylptič nedávno v Paríži zomrel. No a balíček obsahoval jeho pamäti – memoáre, alebo ako sa to volá. Bol pri nich odkaz, že ak rukopis do trinásteho októbra doručím do istého vydavateľstva v Londýne, vyplatia mi tisíc libier.“

„Tisíc libier? Dobré som počul, Jimmy?“

„Áno, predstav si! Pevne verím, že nejde o podvod. Aj keď, ako sa vraví, panovníkom a politikom nikdy never. V každom prípade, rukopis je tu. Keďže bol na ceste tak dlho, neradno strácať čas. Lenže ja som sa už zameral a duševne pripravil na cestu do vnútrozemia, nemôžem ju odvolať. Taká príležitosť sa mi viac nenaskytne.“

„Si nenapraviteľný, Jimmy. Tisíc libier v hrsti je lepších než zlato na streche.“

„Ale čo ak je to predsa len podfuk? Pozri, už mám všetko vybavené na výpravu do Kapského Mesta – navyše si sa tu zjavil ty!“

Anthony vstal, zapálil si cigaretu.

„Začínam chápať, o čo ti ide, James. Ty pôjdeš hľadať poklad podľa plánu a ja mám za teba vyzdvihnúť tisíc libier. Koľko z toho dostanem?“

„Povedzme štvrtinu?“

„Dvestopäťdesiat nezdanených?“

„Presne tak.“

„Platí, ale prezradím ti, že by som to bol spravil pokoj-

ne aj za sto. Môžeš škrípať zubami, James McGrath, nikdy z teba nebude obchodník.“

„Teda – sme dohodnutí?“

„Áno, idem do toho. Zbohom, turisti. Zbohom, *Castle Tours*.“

Obradne si na to pripili.

DÁMA V ŤAŽKOSTIACH

2

„Tak teda platí,“ vyhlásil Anthony, dopil a odložil pohár. „Ktorou loďou si mal ísť?“

„*Granarth Castle*.“

„Predpokladám, že lodný lístok je na tvoje meno, budem teda cestovať ako James McGrath. Pasy už na palube hádam nekontrolujú.“

„Možnosť odhalenia je veľmi malá. Síce sa na seba vôbec nepodobáme, ale všeobecný opis zodpovedá. Výška okolo stoosemdesiat centimetrov, hnedé vlasy, modré oči, tuctový nos, tuctová brada...“

„Pozor na to tuctový. Ako sprievodcu si ma vybrali spomedzi niekoľkých uchádzačov vďaka príjemnému vzhľadu a úctivému správaniu.“

Jimmy sa uškrnul.

„Dnes predpoludním som mal tú česť.“

„Len si zo mňa neuťahuj.“

Anthony vstal a začal sa prechádzať po izbe. Mračil sa, chvíľu trvalo, kým prehovoril.

„Jimmy,“ ozval sa napokon. „Stylptič zomrel v Paríži. Ako to, že rukopis ide z Paríža do Londýna cez Afriku?“

Jimmy bezradne pokrútil hlavou.

„Netuším.“

„Prečo ho neposlali riadne poštou?“

„Súhlasím, bolo by to oveľa rozumnejšie.“

„Viem, že kráľom, kráľovným a vládnyim činiteľom etiketa bráni robiť veci priamočiaro a jednoducho,“ pokračoval Anthony. „Preto existujú kráľovskí posli a podobné inštitúcie. Keď dali v stredoveku niekomu pečatný prsteň, tak mu otváral dvere. Nech sa páči, pane, vojdite! Preto sa kradli ako na bežiacom páse. Často sa čudujem, že niekomu šikovnému nenapadlo vyrobiť aspoň tucet takých prsteňov a predávať ich po sto dukátov za kus. Kedysi ľudia asi nemali podnikavého ducha.“

Jimmy zívól.

„Vidím, že moje historické postrehy ťa nebavia. Vráťme sa teda k Stylptičovi. Cesta z Francúzska do Anglicka cez Afriku mi pripadá pomerne zložitá aj pre diplomatické kruhy. Ak šlo grófovi len o to, aby si dostal tisíc libier, mohol ti ich odkázať v záвете. Chvalabohu, ani ty, ani ja nie sme takí hrdí, aby sme odmietli dedičstvo. Žeby bol Stylptič padnutý na hlavu?“

„Nevylučujem.“

Anthony sa ďalej mračil a prechádzal sa po miestnosti.

„Čítal si to vôbec?“ spýtal sa zrazu.

„Čo?“

„Ten rukopis.“

„Preboha, nie. Načo by som s niečím takým strácal čas?“

Anthony sa usmial.

„Len tak mi napadlo. Memoáre už spôsobili nejednu nepríjemnosť. Indiskrétna odhalenia a tak ďalej. Ľudia, ktorí sú celý život uzavretí ako ustrice, sa zrejme vopred bavia na tom, ako rozvriajú vody, keď už budú našťastie

mŕtvi. Škodoradosť je najväčšia radosť. Aký bol ten Stylptič vlastne človek? Stretol si sa s ním, hovoril si s ním, navyše si celkom slušný znalec ľudskej povahy. Pripadal ti ako pomstychtivý diabol?“

Jimmy pokrútil hlavou.

„Ťažko povedať. Prvý večer bol zjavne pod parou a na druhý deň sa prejavoval ako seriózny starý pán s vyberanými spôsobmi. Zahŕňal ma takými komplimentmi, že som klopil zrak.“

„Nepovedal nič zaujímavé, keď bol opitý?“

Jimmy zvrštil čelo a snažil sa rozpomenúť.

„Vraj vie, kde je Koh-i-noor,“ vysúkal zo seba nepresvedčivo.

„To vieme všetci,“ vyhlásil Anthony. „V Toweri, nie? Za hrubým tabuľovým sklom a železnými mrežami, poklady tam strážia páni v efektných kostýmoch, dávajú pozor, aby ich niekto neodcudzil.“

„Presne tak,“ súhlasil Jimmy.

„Nehovoril v tej súvislosti Stylptič aj niečo iné? Napríklad, že vie, v ktorom meste sa nachádza Wallaceova zbierka?“

Jimmy pokrútil hlavou.

„Hm!“ hlesol Anthony.

Zapálil si ďalšiu cigaretu a opäť sa prechádzal.

„Nečítaš noviny, ty ignorant?“ utŕúsil po chvíli.

„Väčšinou nie,“ priznal McGrath. „Nebýva v nich nič, čo by ma zaujímalo.“

„Ešteže ja som civilizovanejší. Nedávno v nich bolo niekoľko zmienok o Hercoslovensku. Prejavujú sa tam nové nálady, snahy o obnovu monarchie.“

„Mikuláš Štvrtý nemal syna,“ namietal Jimmy, „ale celá dynastia Obolovičovcov určite nevymrela. Hordy bratancov z prvého, druhého a tretieho kolena, ktorých

kedysi odstavili, zrejme ledva čakajú na svoju príležitosť.“

„Nebol by teda problém nájsť kráľa?“

„Ani najmenší,“ potvrdil Jimmy. „Vieš, vôbec sa nečudujem, že Hercoslováci sú znechutení republikánskymi inštitúciami. Takým výbušným chlapákom musí pripadať potupné strieľať na prezidentov, keď boli zvyknutí páchať atentáty na kráľov. Mimochodom, keď už je reč o kráľoch, spomenul som si ešte na niečo, čo mi v ten večer prezradil starý Stylptič. Vraj pozná tú bandu, ktorá ide po ňom, údajne to boli ľudia nejakého Kráľa Viktora.“

„Čože?“ prudko sa otočil Anthony.

„Ako vidím, trochu ťa to prebralo,“ usmial sa McGrath.

„Jasné, Jimmy. Konečne si spomenul niečo zaujímavé.“

Prešiel k oknu a zadíval sa von.

„Kto je vlastne ten Kráľ Viktor?“ dožadoval sa Jimmy. „Ďalší balkánsky monarcha?“

„Nie,“ zahriakol ho Anthony, „to je celkom iný prípad.“

„Aký?“

Anthony prehovoril až po krátkej odmlke.

„Zločinec, najslávnejší zlodej klenotov na svete. Nesmierne odvážny, nič ho nezastraší. Kráľ Viktor je prezývka, pod ktorou ho poznali v Paríži. Tam mal hlavné sídlo jeho gang a tam ho aj chytili a zavreli na sedem rokov za nejaký menší trestný čin. Nič veľké sa mu nepodarilo dokázať. Čoskoro ho prepustia – možno je už vonku.“

„Myslíš, že gróf Stylptič mal prsty v jeho uväznení? Preto sa naňho vrhla tá banda? Z pomsty?“

„Netuším,“ povedal Anthony. „Ale asi ťažko. Pokiaľ viem, Kráľ Viktor nikdy neukradol žiadne hercoslovenské korunovačné klenoty. Lenže záležitosť zrazu začína dostávať kontúry – Stylptičova smrť, pamäti, fámy v novi-

nách – trochu neurčité, ale zaujímavé. Navyše v Hercoslovensku sa údajne našla ropa. Cítim v kostiach, milý James, že ľudia sa začnú interesovať o túto doteraz bezvýznamnú krajinku.“

„Akí ľudia?“

„Židia, Ázijci, finančníci.“

„Kam tým mieriš?“

„Že ľahký zárobok sa môže trochu skomplikovať, nič viac.“

„Hádam nechceš tvrdiť, že pri odovzdávaní hlúpeho rukopisu sa môžu vyskytnúť nejaké ťažkosti?“

„Nie,“ s ľútosťou odvetil Anthony, „tam žiadne problémy neočakávam. Ale mám sa ti zdôveriť, kam sa hodlám vybrať s tými dvestopäťdesiatimi librami?“

„Do Južnej Ameriky?“

„Nie, kamarát, do Hercoslovenska. Podporím republiku a s najväčšou pravdepodobnosťou sa stanem prezidentom.“

„Radšej sa rovno vyhlás za príslušníka vetvy Obolovičovcov a uchádzaj sa o trón.“

„Nie, Jimmy. Králi sú na doživotie, zatiaľ čo prezidentský mandát trvá väčšinou štyri roky. Celkom by ma bavilo vládnuť štyri roky v Hercoslovensku.“

„Obávam sa, že králi majú v tých končinách ešte kratšiu životnosť,“ namietal Jimmy.

„Zrejme sa ocitnem vo veľkom pokušení spreneveriť aj tvoj podiel z tisícky. Nebudeš ho potrebovať, keď sa vrátiš obťažkaný zlatými nugetmi. Investujem za teba do hercoslovenských ropných akcií. Vieš, James, čím viac nad tým rozmýšľam, tým viac sa mi tvoj nápad páči. Keby si s tým nezačal, v živote by som si na Hercoslovensko nespomenul. Strávim deň v Londýne, vyzdvihnem peniaze a odcestujem balkánskym expresom.“

„Tak rýchlo sa odtiaľ nedostaneš. Ešte som totiž neskonal, mám pre teba aj inú úlohu.“

Anthony sa zaboril do kresla a zagánil naňho.

„Tušil som, že celý čas mi niečo tajíš. Vyklop, v čom je háčik.“

„V ničom. Ide o pomoc istej dáme.“

„Raz a navždy, James, neopováž sa ma zatahnuť do nejakej svojej pochybnej lúbošnej aféry.“

„Nijaká lúbošná aféra, v živote som tú osobu nevidel. Poviem ti, o čo ide.“

„Ak mám ďalej počúvať tvoje siahodlhé zmätené reči, musíš mi ešte naliať.“

Hostiteľ úslužne vyhovel požiadavke a spustil.

„Stalo sa to počas môjho pobytu v Ugande. Zachránil som život jednému cudzincovi...“

„Na tvojom mieste by som napísal knihu s názvom *Životy, ktoré som spasil*. To už je za dnešný večer druhá udalosť.“

„Toto nebolo nič dramatické, len som toho chlapíka vytiahol z rieky. Nevedel plávať.“

„Moment, súvisí príhoda, o ktorej hovoríš, s tou prvou záležitosťou?“

„Vôbec nie. Hoci, ak si dobre spomínam, mohol to byť Hercoslovák. Aj keď sme ho všetci volali Holanďan Pedro.“

Anthony rozpačito prikývol.

„Také meno sa hodí na každého cudzinca,“ poznamenal. „Hovor ďalej, James.“

„Bol mi nesmierne vďačný. Všade za mnou chodil ako pes. O pol roka zomrel na zimnicu, bol som pri ňom. Na smrteľnej posteli si ma zavolať bližšie a nezrozumiteľne mi niečo zašepkal. Čosi o zlatej bani. Strčil mi do ruky balíček z voskového plátna, dovtedy ho stále nosil na hrudi. Vtedy som tomu nevenoval pozornosť. Nazrel som